

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15. ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ: Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]
Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπέδου, ἀρ. 98 παρὰ τὸ Βαρθάκιον
Ἔτησίαι ἀρ. 7.— Ἔτησίαι φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.30 Τριμηνίαι 2.15 Τριμηνίαι φρ. χρ. 2.40	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Ἐπιτομή 2.15	Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1905	Ἔτος 27 ^{ον} — Ἀριθ. 46

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ὅπου ὁ συγγραφεὺς, μὲ τὴν πρόβασιν διὰ παρουσιάσει τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας του, διηγεῖται τὰ ἰδικὰ του ἱστορικά.

Τὸν περκασμένον Ἰανουάριον, ἕνα βράδυ — δὲν ἐνθυμούμαι καλά ἂν ἦτο εὐρτη ἢ καθημερινή . . . ἀλλὰ μᾶλλον Κυριακή, — ἐπέστρεφα ἀπὸ τοῦ Ἀμπελοκήπουσμά τοῦ τράμ.

καὶ μετὰ τὴν ῥαγδαίαν βροχὴν. Τὸ τράμ ἦτο γεμάτο ἀπὸ κόσμο, καὶ ἡ κυρία ποῦ ἐκάθητο δίπλα μου ἦτο τόσο ὀγκώ-

δης καὶ ἐφορούσε τόσο μεγαλοπρεπῆ μεταξωτά, ὥστε, χωρὶς νὰ ἐντραπῆ διόλου, εἶχε καταλάβῃ ὄχι μόνον τὴν ἰδικήν της θέσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν περισσοτέραν ἰδικήν μου.

Ἦναγκάσθην λοιπὸν ν' ἐγὼ νὰ κάμω τὸν μικρόν — μικρόν καὶ νὰ κολλήσω, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ, ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον δίπλαν μου, τὸν . . . ποῖον, ὁ

ὁποῖος ὅμως δὲν ἦτο διόλου ἐλαστικός. Ἀπὸ τὸ ὑαλοφράγμα τοῦ τράμ ἐβλεπα, βυθισμένα μέσα εἰς τὴν πυκνὴν ὀμίχλην, τὰ φανάρια τοῦ δρόμου ποῦ ἐφεγγαν θοὰ καὶ τὰ φανάρια μερικῶν ἀμαξῶν, ποῦ ἐπερνοῦσαν ὀλοταχῶς εἰς τὸν δρόμον. Ἐβλεπα κάπου-κάπου καὶ κανένα διαβάτην, ποῦ ἔτρεχε βιαστικός νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του, χωμένος στὴν ὀμβρέλλαν τοῦ ὑποκάτω.

Ἐβλεπα καὶ τὸ φανάρι τοῦ τράμ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς δὲν ἔτρεχε λάδι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν ἔξαφνα, εμπρὸς εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, κόσμος πολὺς, ὁ ὁποῖος μου ἐφάνη πολὺ περισσότερος παρ' ὅσος ἦτο, ὤρμησε πρὸς τὸ τράμ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ το κυριεύσῃ ἐξ ἐφίδου. Τὰ ἄλογα ἐσταμάτησαν ἀμέσως. Διότι, ὡς γνωρίζετε, ἀφορμὴν ζητοῦν πάντοτε διὰ νὰ σταματοῦν τὰ ἄλογα τοῦ τράμ!

Ἀπὸ τὸν κόσμον ἐκεῖνον δὲν ἐβλεπα παρὰ μαύρους ἰσκιούς, καὶ ὀμβρέλλες

ὁποῖος ἐδείκνυεν ὅτι ἦσαν σύμφωνοι μετὰ τὴν προαλήθησάν. Τέλος, ὀλίγον μακρύτερα, μία ὀμβρέλλα μετρίου μεγέθους καὶ μία ἄλλη μικροσκοπικὴ ξαμνὴν ἀπελπιστικῆς χειρονομίας (ὀμβρέλλικῆς χειρονομίας, ἐνοσεῖται), ἐνῶ πέραν, εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους καὶ τοῦ δρόμου, ἕνα ὀμβρελλάκι, ὅμοιον πρὸς νυκτερίδα, ἀνέβαινε, κατέβαινε, ἐγορροπηδοῦσεν, ἔτρεχεν, ἐπαίξε μέσα στὰ νερὰ καὶ τὴν λάσπην. Αὐτὸ τὸ ὀμβρελλάκι εἶχεν ἐντελῶς ἰδιότροπον σχῆμα ἦτο

μαυρότερες, ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἡ πρώτη ὀμβρέλλα, μεγάλη καὶ ἐπιβλητικὴ τὸ ἦθος, — ἡ ἀρχηγίνα ἐκείνης τῆς συμμορίας τῶν ὀμβρελλῶν, κα-

σάν μεγάλη ἀράχνη, δεμένη εἰς τὴν ἀκρὰν ἑνὸς εὐλοῦ, ἢ ὁποῖα σαλεῖται διαρκῶς τὰ πόδια της. . .

Ἡ μεγάλη ὀμβρέλλα, ἢ καὶ ἀρχηγί-

« Ἡ βροχὴ ἔπεσε ποτάμι. » (Σελ. 362, στήλ. α')

τὰ τὰ φαινόμενα. — ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνάβαθρον τοῦ τράμ.

— Τραμβαγέρη! ἔχει θέσεις; — ἠρώτησεν.

Ἡ πρώτη ὀμβρέλλα εἶχε φωνὴν σοβαρὰν καὶ εὐχρον, καὶ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν εἰς τὴν στάσιν της. Κατόπιν της, τρεῖς ἄλλες ὀμβρέλλες, μικρότερες, — ἢ μία μάλιστα εἶχεν ἰδιαιτέρως κομψότατον σχῆμα, — ἐκινουῦντο μὲ τρόπον ὁ

να τῆς ἐπταμελοῦς συμμορίας, ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν της:

— Ἐχει θέσεις, τραμβαγέρη;

Ὁ ἠτιόχος ἀπήντησε μὲ περιπαικτικὴν φωνήν:

— Γιὰ ὑπομείνω μὲ πῆρες κ' ἐρώτησας γιὰ θέσεις, χριστιανέ μου; . . . ἔχει μία ἀπ' ἐξῶν.

— Μία μόνον; . . .

Εἰς τὸ ἀκουσμα αὐτῆς τῆς σκληρᾶς

έρωταποκρίσεως, όλες αι όμβρέλλες άνετινάθησαν από τρόμον, και σχετικασμοί άγωνίας άνεδοθησαν από τα βάθη των σπλάγγων των :

— "Αχ! μαμμά μου!... "Ω! Χριστέ μου! περίπατος κι' αυτός!... "Αγλαία!... Καίμενη "Ασπασία μου!... Καλέ, είνε σωστός κατακλυσμός!... Και τώρα; θα γυρίσω με τα πόδια;... Και τα γοδάκια μου, που είνε ζηλωμένα;... Η ράχη μου, καλέ, έγέμισε νερά!... "Α! την άρπαξα την περιπνευμονία!

— "Αριστέϊδη! "Αριστέϊδη!... Η μεγάλη και επίβλητική όμβρέλλα έστρωλήθη πάλιν ακλόνητος, ως να ήθελε να διαμαρτυρηθή κατά του πεπρωμένου της, και έπειτα έψιθύρισε με τονον, ό όποιος έφάνερονε την άποθάρρυσίν της :

— Μά, δεν είνε θέσεις μέσα; — Δεν άκουσες, αφεντικό, τί σου είπα;... Βουλωμένα τάχεις τ' αυτιά σου;... Τράβα πάνω-πέρα, μή μας κόβεις τό θρόνο, να μή σε πατήσω με τις ρόδες! Η μεγάλη όμβρέλλα ήρχισε να τρέμει από θυμόν, όταν ήκουσε τα απότομα αυτά λόγια του τραυματήρη. Και απήγησε με έντονον φωνήν :

— Ξέρεις σε ποιόν όμιλείς, ανάγωγε; Είμαι ό κ. Πεντεπής, υπογραμματοεός του ταμείου του σφραγιστού χάρτου, και θά σου δείξω έγώ!

Και, στρέφουσα τον λόγον προς τας άλλας όμβρέλλας, έπρόσθεσε :

— Πάμε πεζοί, παιδιά μου! Να πάνε πεζοί!... Αι όμβρέλλες έσκυφαν τό κεφάλι, εις ένδειξιν λύπης και πένθους, και ή συναυλία των άπελπιστικών φωνών επανελήθη, ενώ τό τραμ έπαιρνε θρόνον.

Η βροχή έπεφτε ποτάμι. Ηκουσα άλλην μίαν φωνήν την θρηνώδη φωνήν της μετριάς, όμβρέλλας, ή οποία έφώναζε :

— "Αριστέϊδη! "Αριστέϊδη!... Κατόπιν δεν διέκρινα πλέον παρά τον μονότονον ήχον της νεροποντής, ή οποία εκτυπούσεν εις τα τζάμια του τραμ, και, με τον φρικώδη έγώισμόν μου, έλησμόνησα την άτυχή έκείνην οικογένειαν Πεντεπή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

"Οπου τό δράμα άρχίζει.

Τό κλειδί έτριξεν εις την κλειδαριαν, και βήμα αρκετά βαρύ έκαμε τό πάτωμα του προβαλάμου να τρίζη επίσης. Η "Αγλαία Πεντεπή, με τό κόκκινόν της πριόνον φόρεμα, έπετάχθη άμέσως από τό δωμάτιόν της.

— Μ' εζήτησες, μαμμά;

— Ο "Αριστέϊδης έγύρισε; — "Οχι, όχι άκόμη. Η κυρία Πεντεπή ύψωσε τας εύτραφεϊς χείρας της προς τον ουρανόν :

— Η ώρα είνε δώδεκα παρά τέταρτον! Τί ώρα έτελείονε σήμερα τό μάθημά του; Παρατήρησε, "Αγλαία!

Η "Αγλαία άρμυσησεν εις τό δωμάτιον του αδελφού της, όπου τό τραπέζι ήτο κατάμαυρο από μελανίες, κομματιασμένο από κοψίματα με τό σουγιάδακι, φορτωμένο με βιβλία σ' ασημένια και λεξικά κουρελιασμένα. "Ανεσκαψεν εις τόν σωρόν, και εξέβαθεν ένα φύλλο από χαρτόν, εις τό όποιον, κατά την άρχήν του σχολικού έτους, είχε γραφή αυτή ή ίδια, με τόν καλλιγραφικώτατον χαρακτήρα της, τό «ώρολόγιον» των μαθημάτων του αδελφού της.

— Μαμμά, σήμεραν Τετάρτην, τελειούνουν εις τας 10 και 30. "Οκτώ και 30 έως 9 και 30, "Ελληνικά 9 και 30 έως 10 και 30, "Ιστορία.

Η κυρία Πεντεπή έβγαζε τό καπέλλο της εμπρός εις τόν καθρέπτην. Και τό πρόσπών της ήλλαξε χρώματα :

— Τότε λοιπόν; κάτι θά του συνείη! Η "Αγλαία έχαμογέλασε με πλήρη την γαλήνην της ψυχής της :

— Καίμενη μαμμά, τό ξέρεις πολύ καλά ότι πάντα αργεί να έλθη. "Αμα σχολάση, έννοεί να κάμη με τους φίλους του την βόλτα του πότε έως τό Στάδιον, και πότε εις την όδον Σταδίου, όπου στέκονται και χαζεύουν στα μαγαζιά.

Η κυρία Πεντεπή είχε σωριασθή επάνω εις μίαν καρέκλαν, και δεν ήκουε τίποτε.

— "Αχ! ό "Αριστέϊδης μου!... Τί έγινε; μή έπαθε τίποτε; πρέπει να τον βρούμε... πρέπει να τρέξωμε!

"Εξασφα της ήλθε μία εμπνευσίς. Τα μάτια της έλαμψαν και με φωνήν περιαλγή, άν και όξύτατην, έφώναζε :

— Μαριάνθη! Μαριάνθη! Η Μαριάνθη ανεφανίσθη έφορούσε μίαν μύρην ποδιάν, είχε μελανίες εις τά δάκτυλα, και μακρύν πόδια, σκεπασμένα με κάλτσες καρυκωμένες, τά οποία έπηγαι οήρχοντα σαν ξύλινα κάτω από τό κοντό κοντό φουστάνι της. "Εμειλοτούσε διά να πάρη τό δίπλωμά της ως έξωτερική του "Αρακείου, και εις την οικογενειακήν ιεραρχίαν ήρχετο άμέσως πρό του φυγάδος "Αριστέϊδη, ό όποιος ήτο μαθητής της δευτέρας γυμνασιακής τάξεως εις τό ιδιωτικόν λύκειον του κ. Συντακτικίδου.

— Μαριάνθη, ήρώτησεν ή κυρία Πεντεπή, πάντοτε με συντριβήν καρδιάς, ήπις τό πρώτ τό γάλα σου μαζί με τόν "Αριστέϊδη;

— Μάλιστα, μαμμά.

— Σου είπε τίποτε έκτακτον;

— "Οχι, μαμμά. — "Ητο τό πρόσωπίν του όπως είνε πάντα;

— Ναι, μαμμά. — Μήπως ήτανε παραπολύ ώχρός; — "Οχι, μαμμά. — Είχε πολλήν όρεξιν;

— Μά, υποθέτω, μαμμά, πως είχε πολλήν όρεξιν, γιατί έφαγε όλη την τσακολάτα, και έμένα μου άφισε λίγο γάλα μονάχα, από τό χθεσινόν, που ήτανε σαν ξυρισμένο.

— "Α! δέξα σοι ό Θεός! Η κυρία Πεντεπή ανεπνευσε. Τό πρόσωπόν της έφωτίσθη με ασθενή λάμψιν έλπίδος. Αι άπαντήσεις της Μαριάνθης την είχαν έγκαρδιάση. Και ήρώτησε :

— Τί σου είπε, άμα σε είδε τό πρώτ; — Μου είπε άνοησίες, μαμμά, ως συνήθως.

— Και ύστερ, άμα έκαθήσατε δίπλα-δίπλα δια να φάτε;

Η δεσποινίς Μαριάνθη απήντησεν άφελώς :

— Τότε, μαμμά, μου είπε άσχημα λόγια, αλλά τά έλησμόνησα τώρα...

Η κυρία Πεντεπή ύψωσε προς τόν ουρανόν βλέμματα εύγνωμοσύνης. Αφού ό "Αριστέϊδης έλεγε άσχημα λόγια, έπιεται ότι δεν ήτο ούτε άρρωστος ούτε αδιάθετος. "Αν τόν έπαιρνε έξασφα ή ευγένεια, θα ήμπορούσε κανείς να υποθέση ότι διέτρεχε κίνδυνον θανάτου. "Απ' εναντίας, κατά τας πληροφορίας της Μαριάνθης, ήτο έντελής όμοιος προς τόν "Αριστέϊδην που ήξενυαν. Η άργυρορία του όμως έμνε πάντοτε ανεξήγητος.

"Εσήμανε τό μεσημέρι εις όλα τά ώρολόγια, και εύθως ανεφανίσθη ό ύστερότοκος, ό "Αριστόδημος, με μίαν πιστόταν μεγαλητέραν από τό άνάστημά του, κατόπιν του δε, έπίσημος και επίβλητικός ό ίδιος κ. Πεντεπής, ό υπογραμματοεός του ταμείου του σφραγιστού χάρτου.

Η κυρία Πεντεπή έχούθη επάνω του, σαν λέαινα επάνω στον λέοντα, και έβρυχήθη με σπαρκατικόν τονον.

— "Αριστοτέλη μου... ό "Αριστέϊδης δεν έγύρισε άκόμη.

Ο κ. "Αριστοτέλης Πεντεπής, — πράγμα καταπληκτικόν άληθινόν! — δεν έφάνη καθόλου ανησυχήσας με αυτό τό άγγελμα, αλλά είπε με μίαν καθησυχαστικήν χειρονομίαν :

— Τόσον τό χειρότερον δι' αυτόν! "Ας καθήσωμε στο τραπέζι.

Και εισήλθεν εις την τραπεζαριαν ακολουθούμενος από την Μαριάνθην, "Αγλαίαν, τόν μικρόν "Αριστόδημον και την βαρυαλή κυριαν Πεντεπή. Η μαμμά κατέπιε τά δακρυά της, και ήρχισε να χωρίζη φέτας-φέτας τό ψητό.

(Έπειτα συνέχεια)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

(Τόμος 7ος σελ. 356.)

Η Λουίζα έστρώσε με χάρτα και φύλλα την πέτραν που έκαμη κρεβάτι της, έκούπισε με κλαδιά τό έσωτερικόν του πύργου, εκλείσει τό άνοιγμα του μεγάλου παραθύρου με ανθισμένα περιπολάδια, δια να είνε καλλίτερα προφυλαμένη κατά την ώραν του ύπνου της. Έπειτα, έκαμε και διά τόν φρύνον ένα κρεββατάκι με εύώδη χορταράκια και με άνθη, του έφερε σόφα, φουντούκια, μούρα και κουκουναρία, εύρήκε μέλι εις την γούβαν ενός δένδρου, που τό είχαν αφήσει εκεί αι μέλισσαι, και εκάθησε κ' εύώμως γλυκίσματα δια να τά προσφέρει εις τόν αγαπημένον της σύντροφον.

— "Εζησαν πολύν καιρόν εύτυχημένοι εις έκείνα τά έρείπια του πύργου. Τό κοριτσάκι έμεγάλωνε κ' έγίνετο όσον ώραϊότερο τόσο και καλλίτερο τό γλυκύ κλίμα έκείνου του τόπου εκάμνε εύκολην την ζωήν της έρημιάς και του δάσου. Την έποχην των βροχών, ή οποία δεν εκρατούσε και πολύ, ή Λουίζα έμνε χλεισμένη στο σπιτάκι της, κ' όλα έδούλευε κ' όλο έτραγουδούσε και ώμιλούσε με τόν φίλον της, και του έλεγε τα όνειρα και τα σχέδιά της.

Η Λουίζα έρραβε μόνη της φορέματα από φύλλα διαφόρων ειδών, έκαμνε και σκαρπινάκια οι πάτοι των ήσαν φλούδες δένδρων, και μεγάλα φύλλα ήσαν τά φέδια, και μαλακά βούρλα ήσαν τά κορδόνια των. Τό ψάλλιδι της ήτο μία πέτρα μυτερή, αι βελόνες άγκάθια, και κλωστής χορταράκια.

Με αυτά τά φορέματα ή Λουίζα έμοιαζε σαν νεράιδα, στεφανωμένη με λουλούδια, τά οποία άλλαζεν έπως της έφάνετο καλλίτερα, και ό φρύνος την εκαμάρονε και συχνά άνοιγόκλεινε τά πράσινα μάτια του.

Μία μέρα, που είχαν άποκαμηθή στον ήλιο, έξύπνησε με έναν πόνον δυατόν εις τό πόδι της. "Ω! τρομάρα, ένα κακό φειδάκι την είχε δαγκάτη.

— Πού είσαι, φίλε μου! πού είσαι; τρέξε! βοήθειε! — έφώναζε.

Τρέχει ό φρύνος, και με όλην την δύναμήν του, που ήτο μεγάλη, πιάνει τό φειδί και τό πηγαίνει της φιληνάδας του. Τό φειδί έμνε σαν μηχαντισμένο και ύπνωτισμένο από τό βλέμμα του φρύνου. Και τό βλέμμα αυτό ήρώτησε την Λουίζαν τί έπρεπε να κάμη τόν αιχμάλωτον.

Εσκήρτησε τότε ή καρδούλα της Λουίζας με την άνάμνησιν της γρηγόλιττας.

— "Ω! μήν το πειράξης! έφώναζε. προς τόν φούρνον. Διδέξέ τό μονάχα τό φειδί, και τίποτε άλλο! Μή κάμησ κακό!

Μ' ένα κίνημα της κεφαλής του, ό φρύνος έπέταξε τόν έχθρον του μακριά από τό παράθυρο, κατόπιν έφερε με τό στόμα του ένα φύλλο που εκοφεν άνάμεσα από τις πέτρες του πύργου, τό έβαλεν επάνω εις την δαγκματιά, και ό πόνος και ή φλόγωσις έπερασεν άμέσως.

— "Αχ! πως σ' αγαπώ, καλέ μου φρύνε! έφώναζεν ή Λουίζα. Κ' έσκυψε κ' έφίλησε τό άσχημάττον εκείνο ζών.

Λαμπρόν φως και πνοή εύωδίας και μουσική μαγευτική έγέμισαν εύθως τόν πύργον, και τά έρείπια μετεβλήθησαν κ' έγιναν θαυμαστόν παλάτι.

Ο φρύνος είχεν εξαφανισθή, κ' ένας πρίγκιψ ώραϊός με όλόγυρα φορέματα έδωκε τό χέρι του εις την Λουίζαν.

— Με είχαν μαγευμένο, είπε, να μείνω φρύνος επτά χρόνια. "Αν εις αυτό τό διάστημα, με όλην την τερατώδη μαρφήν μου, εύρισκα ένα άνθρωπον να μου δώση ένα φίλημα, τά μάγια θα έλύοντο και θα έπαιρνα την πρώτην μου μορφήν είδειμή, έπρεπε να μείνω φρύνος έως τό τέλος της προθεσμίας...

Η μητέρα μου είνε νεράιδα, και μου έκαμνε αυτά τά μάγια, διότι, όταν ήμουν μικρό παιδί, ήμουν πολύ σκληρός και άσπλαχνος διά τά ζώα, και με όλας τας συμβουλάς της, δεν κατώρθωσε να με κάμη να μήν τα πειράζω. "Εκαμε καλά και με έμάγευσε, διότι τώρα ήνοιξεν ή καρδιά μου προς την καλωσύνην, με την μετάνοιαν και με τά δεινά που υπέφερα. Η μητρική της όμως αγάπη ήτο άγρυπνος, καθώς βλέπω, διότι αυτή έκαμε την καρδιά σου τόσο καλήν ώστε να με βοηθήση.

Η Λουίζα ήκουσε αυτά τά λόγια, βωδή από τόν θαυμασμόν και γοητευμένη.

— Και αυτή ή νεράιδα, ή μητέρα μου, έξηκολούθησεν ό ώραϊός νέος, ήτον ή Γιλόττα, καλή μου Λουίζα, ή γρηγόλιττα, ή οποία σε άνθρώπε, και τώρα θά την εύρωμε εις τά δωμάτιά της, όπου όλοι οι αύλικοί μας περιμένουν.

Η Λουίζα εύρέθη άμέσως στολισμένη με χρυσά και με πορφύραν και με μίαν κορώναν εις την κεφαλήν της. Δύο μικροί ακόλουθοι εκρατούσαν την ουρήν του μανδύου της.

Φαντάζεσθε την χαράν της, όταν εύρέθη πάλιν εις την αγκαλιή της καλής Γιλόττας, ή οποία άμέσως την έστράφωσε με τόν υϊόν της, τόν πρίγκιπα Σμαραγδον, — κ' έγινε γάμος και χαρά, κ' έζησαν αυτοί καλά, κ' έμεις καλλίτερα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

(Κατά τό γαλλικόν του Δε-Μαρσέϊδ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

"Αγαπητοί μου,

Τι τάος της σημερινής έπιστολής θά σας τρομάξη; Δικαστικά! Και τί μας ενδιαφέρουν έμας τά Δικαστικά; — "Αλλά μήν ανησυχήτε τά δικαστικά

αυτών των ημερών είνε περιέργα και διασκεδαστικά, ενδιαφέροντα και διδακτικά, με άλλους λόγους έχουν όλα τά προσόντα δια να πασχαλλήσουν επ' όλίγον και τόν κύκλον μας.

"Ηθελα να σας είπω διά τό πολύκροτον έγκλημα του Πειραιώς και δια την σύλληψιν του περιφήμου πλέον Μπουλντόκ. "Ενα πρωί, εις ένα φούρνον του Πειραιώς, εύρέθησαν σκοτωμένοι τρεις άνθρωποι: ό φούρναρης και αι δύο βοηθοί του. "Επειδή ό φούρναρης είχε χρήματα, τά οποία δεν εύρέθησαν εις την θέσιν των, και επειδή άποβράδες διασκεδάσαν εις τόν φούρνον με ένα άγνωστον ύψηλού άναστήματος με μαύρο μουστάκι, ή "Ανάκρισις συνεπέρασεν ότι οι τρεις δυστυχείς έδολοφονήθησαν δια τά χρήματα, και ότι ό δράστης του φουβερού έγκληήματος ήτο ό άγνωστος φίλος των. Και φυσικά ό άγνωστος αυτός έπρεπε να εύρεθή.

Ο Μπουλντόκ ήτο πρό μηνών ύπηρέτης εις τόν φούρνον, και άπολυθείς, έφοβήρισε, λέγουν, να σκοτώση τίν φούρναρην. Ο Μπουλντόκ είνε ύψηλού άναστήματος με μαύρο μουστάκι. "Από αυτά λοιπόν και από μερικά άλλα, συνεπέρασαν ότι αυτός ήτο ό άγνωστος δολοφόνος, τρζπήεις εις φυγήν μετα την δολοφονίαν και... φυγοδικών. Μετά τινας ημέρας τό άστυον του κακούργου ανακαλύφθη και ό Μπουλντόκ συνελήφθη πανηγυρικώς. Συνελήφθη με πλήρη την πεποίθησιν ότι είνε ό δράστης. Και ή πεποίθησις αυτή ήτο τόσο σταθερά και τόσο διαδεδομένη, ώστε όλίγον έλειψε να σπαραχθή υπό του λαου ό δυστυχής, έφαρμοζόμενου του νόμου του Λύντς. Μετεφέρθη εις τας "Αθήνας, ενέκλεισθη και ήρχισαν — ή μάλλον έξηκολούθησαν αι άνακρίσεις.

Και τί απέδειχθη; "Οτι ό φοβερός αυτός κακούργος, την νύκτα της δολοφονίας, ήτο εις την Δόμβρατιαν και έπαίξει τόν Καραγκιόζην! Αυτό τό έβεβαίωσαν όλοι οι... θεαταί. Κ' επειδή

δεν είναι δυνατόν να παίζω κανείς Καραγκιόζην εις τὴν Δομβραϊναν καὶ συγχρόνως νὰ δολοφονῇ εἰς τὴν Πειραιᾶ, ὑπάρχει τὴν πεποιθὴς ὅτι ὁ Μπουλντόκ εἶνε ἀθῶς. Καὶ ἂν κρατῆται ἀκόμη εἰς τὴν φυλακὴν, κρατεῖται θίσει ἢ Ἀνάκρισις ἔχει λόγους... μουσικούς.

Αὐτῆ, μὲ λίγα λόγια, εἶνε ἡ ἱστορία. Φαντασθῆτε τὴν ἂν ὁ Μπουλντόκ αὐτὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ποδοῖσεν τὸ λέγόμενον ἄλλοθι, — ὅτι δηλαδὴ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος ἐβρίσκετο ἄλλοι, — ἢ ἂν ἀπεναντίας ἀπαδεικνύετο ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην εὐρίσκετο κατὰ τύχην εἰς τὴν Πειραιᾶ. Νομίζετε ὅτι θὰ ἐχρηάζετο τίποτε ἄλλο διὰ νὰ παραπεμφθῇ, νὰ δικασθῇ καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον; Καὶ ὅμως — πρᾶγμα ποῦ τὸ εἰξεύρομεν τῶρα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἐφανταζόμεθα τότε, — ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο ἀθῶς!

Αὐτὸ τὸ φοβερὸν λάθος συνέβη πολλάκις. Τὰ δικαστικὰ χρονικά γεμίζουν ἀπὸ τὰς λεγομένας «δικαστικὰς πλάνης». Συρροή σατανικῶν συμπτώσεων ἐπιβαρύνει κάποτε τὴν θέσιν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἰσχυροποιεῖ τὰς πρῶτας υπονοίας, τὰς μεταβάλλει εἰς πεποιθήσεις, καὶ ἐπειδὴ κατὰ κανόνα οἱ δικασταὶ ἔχουν τὴν μανίαν νὰ πιστεύουν ὅτι εἶνε ἔνοχος ὁποῖος πέφτει στὰ χέρια των, οἱ ἀθῶοι καταδικοὶ εἶνε πολλοί.

Ὡς παράδειγμα δικαστικῆς πλάνης ἀναφέρεται ἕνας φούρναρης Ἰταλὸς — Γοιναίτο, — ὁ ὁποῖος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Μπουλντόκ καὶ τῶν φουρνάρηδων τοῦ Πειραιῶς, ἐμνημονεύθη αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, — δὲν ἐνθυμεῖται πλέον εἰς ποίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας, — ἐπέστρεφεν ἕνα βράδυ, ἀπὸ ἐρημικῶν καὶ σκοτεινῶν δρόμων, εἰς τὸ σπίτι του. Ἐξαφνα σκοντάπτει τὸ πόδι του εἰς ἕνα πρᾶγμα. Σκύπτει, τὸ σπῆνει, καὶ τὸ παρατηρεῖ. . . Μπα! ἕνα θηκάρι μαχαιριῶν. . . Ὁ φούρναρης τὸ βάζει ἀφελέστατα εἰς τὴν ζώνην του καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγα βήματα σκοντάπτει εἰς ἄλλο πρᾶγμα. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀγκυλωδέστερον, καὶ ὁ φούρναρης πίπτει. . . Ἦτο ἕνας ἄνθρωπος. Κοιμισμένος; μεθυσμένος; λιπόθυμος; ἀρρωστος; . . . Ὁ φούρναρης σηκώνεται εἰς τὰ γόνατά του καὶ τὸν ψηλαφεῖ. . . Μπα! εἶνε νεκρός! . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φθάνει ἡ περίπολος. Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς, ἀνακαλύπτεται ἕνας ἄνθρωπος πεθαμένος, καὶ ἀπὸ πᾶν τοῦ ἕως ζωντανὰ νὰ τὸν φάγη. . . Φυσικῶς ὁ ζωντανὸς συλλαμβάνεται, ὡς δολοφόνος καὶ ληστής. Φωνάζει, διαμαρτύρεται, — τίποτε! Τὸν φάγουν καὶ εὐρίσκουν εἰς τὴν ζώνην του τὸ θηκάρι. Πῶς; τί ἔγινε τὸ μαχαίρι; . . Ἄλλὰ τὸ μαχαίρι εὐρίσκεται ἀκόμη ἐμπηγμένον εἰς τὰ στήθη τοῦ πτώματος. . . Τὸ βγάξουν καὶ βλέπουν ὅτι ἐφαρμύζεται

τελείως εἰς τὸ θηκάρι ποῦ ἐκρατοῦσεν ὁ φούρναρης! Τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

Ὁ ἀθῶος φούρναρης ἐδικάσθη, καταδικάσθη καὶ ἀπηγχονίσθη. Πολὺν δὲ καιρὸν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ἀνεκαλύφθη ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐμπήξῃ εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸ μαχαίρι του, καὶ τραπείε ἀμέσως εἰς φυγὴν, εἶχε πετάξῃ παραπέρα καὶ τὸ θηκάρι, τὸ ὁποῖον ἀνεῦρεν πρὸς ἀφανισμόν του ὁ φούρναρης!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ μᾶς δίδασκει πόσον

ἀπατοῦν καμμίαν φορὰν τὰ τεκμήρια, καὶ πόσον πρέπει νὰ διατάξῃ κανεὶς, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἕως νὰ εἴπῃ ἐν πεποιθήσει: «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἔνοχος.»

Βεβαίως, διὰ τὴν ἴδιον λόγον, πρέπει νὰ διατάξῃ ἐπίσης καὶ ἕως νὰ εἴπῃ «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀθῶος.» Ἄλλ' ἢ πλάνη εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν εἶνε ὀλιγώτερον φοβερά. Προτιμότερον, λέγουν, νὰθωθοῦν δέκα ἔνοχοι, παρα νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἀθῶος.

Ἐὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΘ'

«Ὁχι, ὁ Ἐλέφας δὲν θὰ ὀμιλήσῃ. — δὲν ἤλθε, φαίνεται ἡ ὥρα. . . Εὐθύς ὅμως ὑστερ' ἀπὸ τὸ βουβὸν τοῦ προσκύνημα, σηκώνεται ὀρθίος καὶ ἀρπάζει μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸ δεξιὸν χεῖρὸν τοῦ Βασιλέως.

Καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ, καὶ ἰ παρασύρει εἰς τὸν χορὸν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Κουκουμπιμπῆς ποῦ ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια λατρεύει τὸ χορὸν δίνει ἀμέσως τὸ τριστερὸν τοῦ χεῖρὸς στὸν Ἀρχικυνηγὸν, ὁ ὁποῖος δίνει τὸ δεξιὸν τοῦ χεῖρὸς στὸν Ἀρχιστράτηγον. Καὶ ἀρχίζουν ὅλοι νὰ χοροπηδοῦν. Ἀμέσως ὁ χορὸς γίνεται γενικός: ἀ-

στρατιῶται, ὑπηρεταί, δίδουν τὰ χέρια, σχηματίζουν μιὰν ἀπέραντη ἀλυσίδα, καὶ χορεύουν ὡς δαίμονισμένοι.

Ὁ Κουκουμπιμπῆς διασκοδάζει ὑπερβολικὰ καὶ ἀρχίζει νὰ εἶνε κατευχριστημένος καὶ κατενθουσιασμένος ποῦ δὲν ἐπέτυχε μὲ τὰς σφαῖρας του ἕνα Ἐλέφαντα τόσο τέλειο χορευτῆ. Καὶ γελώντας καὶ χορεύοντας τραγουδεῖ:

Δίνος ποῦ σέρνει τὸ χορὸν, τοῦ ἀρέσκοντε μουνηλοῦρες. . .

(Ἐπεται συνέχισις)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Γρατσιέλλα ἐγαμογέλασεν. Ἡ Μαργαρώ δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ ἀδελφὸς τῆς· ἐμάντευσεν ὅμως ὅτι αὐτὸ ποῦ εἶπεν ἦτο ἔπικνος διὰ τὴν φίλην τῆς.

Πρὶν τελειώσουν τὴν ἐγκατάστασιν των, ὁ κ. Λεμπέκ ἐπέστρεψε, λάμπων ἀπὸ τὴν χαρὰν του:

— Ἐτελείωσα τὸ ζήτημα! εἶπεν. Αὔριον τὸ βράδυ, εἰς τὰς 9, θ' ἀναβῆτε πάλιν εἰς τὴν σκηνήν.

— Ποῦ, εἰς τὸ θέατρον τῆς Μουρμούρας; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ.

— Ὁχι, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος». Θὰ βάλουν κοντὰ μερικὰ τραπέζια διὰ νὰ γίνῃ ἐξέδρα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν οἱ ὑπηρεταί τοῦ καφενείου θὰ σας ἐτοιμάσουν μιὰν σκηνήν. Ἄ! ἐκοπίασα ὅμως γιὰ νὰ τα καταφέρω! . . . Ἡ κυρία Κουτουριεῖ ἤθελε, ἀλλὰ εἶδε καὶ ἔπαθε διὰ νὰ πείσῃ τὸν σύζυγόν τῆς ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ συμφέρον του, ὅτι θὰ ἐπῆγαινε πολλὸς κόσμος εἰς τὸ καφενεῖόν του, ὅτι θὰ ἐπικαινε νέους τελάτας, καὶ τὰ λοιπά. . . Ἐπὶ τέλους ἔβλεπε τὴν συγκατάθεσιν του, καὶ αὔριον τὸ βράδυ ἀρχίζετε τὰς παραστάσεις.

Δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τοῦ εὐχαριστήσουν, πῶς νὰ τοῦ εὐλογήσουν! Ἡ Μαργαρώ τόσας φορές ἐφίλησε τὸ χεῖρὸς τοῦ καλοῦ βιβλιοπώλου, ὥστε τὸ ἐμούσπε.

— Τώρα, εἰς ἔργον! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Πιστρογιάννη, τὴν προγράμματά! Ἐσὺ, καλέ μου Γέρο, ἂν θέλῃς, νὰ γυμνάσῃς τὴν Μιρέττα. Μαργαρώ, ἂν εἰσιδέροντες τὰ φορέματά μας; . . Ἐγὼ πηγαίνω ἔξω.

— Γιὰ ποῦ; — Εἰς τῆς κυρίας Δελμπύφ αἱ κόρες τῆς μὲ περιμένουν διὰ τὸ μάθημα τῆς καλαθοπλεκτικῆς.

— Μὰ, τώρα ἐμεῖς δὲν θὰ ἔκανα πλέξωμε πιά καλαθία, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἀδιάφορον, ἡ ὑπόθεσις μᾶς εἶνε ἱερά. Ἐπειτα. . . ἔχω τὴν ἰδέαν μου καὶ ἐγὼ. Ἡ κυρία Δελμπύφ ἔχει δύο κοριθίσια, ὡς μου εἶπες. Θὰ τα παρακαλέσω νὰ ἔλθουν αὔριον. Θὰ μᾶς φέρουν ἴσως τὰς φιλενάδας των, καὶ αὐτὲς θὰ φέρουν καὶ ἄλλες. Ἄν γίνῃ ἔτσι, ἐσώθημεν!

— Καὶ θὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ κ. Λεμπέκ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Πηγαίνω μαζί σου, Γρατσιέλλα, διὰ νὰ συνηγορήσω γιὰ σᾶς, καὶ τὰ πρᾶγματα θὰ πάνε περίφημα!

Ἄχ! Μουρμούρηδες καὶ Βερτράνδο! Τί ἀδέξιοι ποῦ εἶσθε! ν' ἀφίστετε καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ τροχόσπιτό σας οἱ τέσσαρες τροχοὶ του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. ΜΕ ΒΕΒΑΚΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ

— Τὸ ξεύρετε, κύριε Κουτουριεῖ, πῶς εἶσθε τυχερός; εἶπεν ὁ κ. Λεμπέκ πρὸς τὸν ξενοδόχον, ὀλίγας ὥρας πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Νά, ὅλη ἡ οἰκογένεια Δεκλέρκ, ποῦ θὰ σας ἔλθῃ, δηλαδὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ βουλευτοῦ μας, ἡ ὁποία θὰ σας φέρῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ δημάρχου τῆς Διλλης, Ἰωῶς καὶ τὸν ἴδιον δῆμαρχον μὲ τοὺς παρέδρους

του καὶ τοὺς δημοτικούς συμβούλους του, καὶ ἀκρατήριον ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα!

Λοιπὸν, καὶ ἢ ὄχι, δὲν ἀξίζε τὸν κόπον νὰ βάλετε μαζί ἐξ τραπέζια διὰ νὰ κάμνεται μιὰν ἐξέδραν καὶ ν' ἀνάψετε πέντε φῶτα παραπάνω διὰ τὸ προσκηνίον τῆς:

— Ἄ! μὰ βέβαια, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, τόσο μεγάλη τιμὴ, δὲν τὴν ἐπερίμενα! Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Λεμπέκ.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἐπῆγε νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν καλοτυχίαν του:

— Μὰ, ἐγὼ σοῦ τὸ ἔλεγα, πῶς θὰ μᾶς ἐφέρνηε καλὸ ἢ ὑποχρέωσις ποῦ ἐκάμαμεσ' ἐκεῖνα τὰ παιδάκια. Θὰ βάλῃς, ἐνοεῖται, τὰ καινούρια σου ροῦχα, — πῶς ἀπῆντησεν ἐλέγη.

— Βεβαίως. Ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ἀπὸ μίαν σχισμάδα. (Σελ. 365, σ. γ.) καὶ εὐγενικότερα παρὰ τὰ χει-

ροκροτήματα τῶν θεατῶν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως. Δὲν ἐπέταξαν μπαστούνια, οὔτε πορτοκαλῖα, οὔτε σιγάρα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ συγκαροῦν τοὺς ἠθοποιούς· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ τοὺς ἐφώναξαν νὰ ἔβγουν πάλιν, καὶ ἡ αὐλαία ἐσηκώθη διὰ νὰ τοὺς χειροκροτήσουν, ἡ Γρατσιέλλα καὶ ἡ Μαργαρώ εἶδαν νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν θεατῶν δύο κοριθίσια πολὺ γνωστά των. Ἐκρατοῦ-

Μαργαρώ ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ἀπὸ μίαν σχισμάδα, ἂν ἐγέμιζεν ἡ αἴθουσα. Καὶ ἡ αἴθουσα πραγματικῶς ἐγέμιζεν.

Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν, πληθὸς κοριθίσια, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Μαργαρώ ἀνεγνωρίσε τὰς δεσποινίδας Δελμπύφ, ἔπειτα πολλοὶ νέοι, καθὼς καὶ μεγάλοι κύριοι καὶ κυρίαί. Χωρὶς ἄλλο οἱ θαμῶνες τοῦ καφενείου, ταξιδιωταὶ ποῦ ἔμειναν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ θεαταί, τοὺς ὁποίους εἰλκυσαν ἐκεῖ τὰ προγράμματα. Καὶ ἔπειτα, εἰς τὸ βάθος, μόνος,

χωρὶς ν' ἀναμνησθῆται μὲ τὸ πολὺ κοινόν, ἕνας πολὺ εὐμορφος κύριος, μὲ ἐξωτερικὸν πολὺ δικαεκριμένον, τὸν ὁποῖον εἶχαν κατακοπῇ νὰ περιποιηθοῦν οἱ ὑπηρεταί τοῦ καφενείου, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς τὴν κομμοδονίαν του τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τοῦ παρασήμου.

Τέλος, ἡ αἴθουσα εἶχε παραγεμισθὴν πλέον. Κατὰ τὰς ὀκτώμισι ἀκριβῶς, ἡ παράστασις ἤρχισεν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦτο μοναδική· ὁ Γέρος, ἡ Μιρέττα, ὁ Πιστρογιάννης, ἡ Μαργαρώ καὶ ἡ Γρατσιέλλα, ὅλοι κατεχρήσαν μετὰ τὴν σειρὰν των.

Ὁ θίασος παρετήρησεν ὅτι τὰ ἐνθουσιώδη ἐκεῖνα χειροκροτήματα ἦσαν κάποτε ἀσυγκρίτως ἡρεμώτερα καὶ εὐγενικότερα παρὰ τὰ χει-

ροκροτήματα τῶν θεατῶν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως. Δὲν ἐπέταξαν μπαστούνια, οὔτε πορτοκαλῖα, οὔτε σιγάρα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ συγκαροῦν τοὺς ἠθοποιούς· ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ τοὺς ἐφώναξαν νὰ ἔβγουν πάλιν, καὶ ἡ αὐλαία ἐσηκώθη διὰ νὰ τοὺς χειροκροτήσουν, ἡ Γρατσιέλλα καὶ ἡ Μαργαρώ εἶδαν νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν θεατῶν δύο κοριθίσια πολὺ γνωστά των. Ἐκρατοῦ-

σαν τὰ καθένα ἀπὸ ἕνα καλαθάκι φάθι-
νο μὲ τριανταφύλλιες κορδέλλες καὶ γε-
μάτο μὲ ἄνθη. Τὰ ἐπρόσφεραν δέ, ἡ
μεγάλῃ εἰς τὴν Γρατσιέλλα καὶ ἡ μι-
κρότερα εἰς τὴν Μαργαρώ :

— Μόδες μας τὰ ἐκάμαμε ! εἶπαν.
Οἱ μικροὶ ἠθοποιοὶ μας ἔδωσαν, τὴν
μεθεπομένην ἑσπέραν, τὴν δευτέραν των

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΧΘΗΝ

A. Κοκκώης.—A'. Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.

παράστασι, καὶ ἐπειτα ἐξηκολούθησαν
νὰ παραστήνουν ἡμέραν παρ' ἡμέραν.
Ἐκοπίαζαν πολὺ, ἐνοεῖται. Ἄλλα εἰς
κάθε παράστασι, ἡ ἑσπράξις ἦτο δι-
πλασία παρὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν.
ἠθοποιοὶ, ὑπηρεταί, ὄλοι ἐκέριζαν. Διότι
καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεοῦ εἶχεν
«ἐξόδους» καὶ οἱ ὑπηρεταί ἐμάζευσαν
τοῦ κόσμου τὰ φιλοδωρήματα.

Τὸ κοινὸν δὲν ἐδαρύνετο καθόλου, ἀν
καὶ οἱ μικροὶ ἠθοποιοὶ εἶχαν ἐξαντλήσῃ
τὸ δραματολόγιόν των. Κάθε βράδυ,
νέοι θεαταὶ ἤρχοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ τα-
κτικοὶ θαμῶνες δὲν ἔλειπαν. Ἦρχετο
ἐπίσης ὁ εὐμορφος κύριος, τὸν ὁποῖον ἡ
Μαργαρώ εἶχε παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸ
πρῶτον βράδυ ἤρχετο μάλιστα, κάθε
βράδυ, ἔστω καὶ δι' ὀλίγα λεπτά τῆς
ὥρας, καὶ ἔμνε πάντοτε ἀπόμακρα εἰς
τὴν ἰδίαν του γωνίαν.

Ἐνα βράδυ, τὴν στιγμήν που ἐπιπτεν
ἡ αὐλαία εἰς τὸ τέλος μιᾶς πράξεως,
εἶδαν νὰ πλησιάζῃ ἕνας ὑπηρετὴς μὲ
οἰκιστολήν, μὲ χρυσὰ κομβία. Ἐκρα-
τούσαν ἕνα κανέρι μὲ ἄνθη τόσον μεγά-
λο, ὥστε μὲ κόπον τὸ εἰσῆκονε. Τὸ ἐπρό-
σφερον εἰς τὰς δύο νεαρὰς καλλιτέχνι-
δας, αἱ ὁποῖαι ἠναγκάσθησαν νὰ βάλουν
καὶ αἱ δύο μαζί ὄλην τὴν δύναμιν
διὰ νὰ το ἀνασηκώσουν. Ἡ Μαργαρώ
ἄμα ε δε ἐκείνον τὸν κομψὸν ὑπηρετὴν
μὲ τὰ χρυσὰ κομβία καὶ σειρήτια καὶ τὰ
ὕψηλά ὑποδήματα, τὸν ἐνόμισε πῶς ἦτο
κανένας ναύαρχος ἢ πρέσβυς. Καὶ τὸν
ἠδύνασθησε μὲ συγκίνησιν πολλήν :

— Μά, εἶνε παραπολλὴ ἡ καλωσύνη
σας, κύριε, εἶσθε παραπολύ ευγενής !

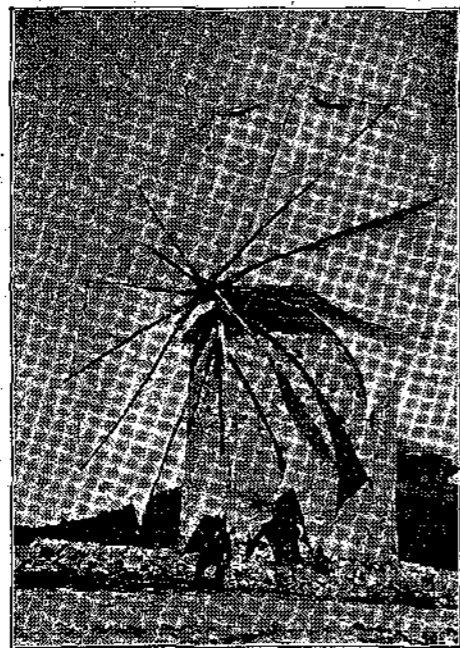
σὰς εὐχαριστοῦμεν ! σὰς εὐχαριστοῦμεν !
Ὅλιγον ἀκόμη, καὶ θὰ του ἐσφιγγε
τὸ γέρι. Εὐτύχως ἡ αὐλαία ἔπεσεν ἐγ-
καίρως καὶ ἐχώρισε τοὺς καλλιτέχνιας
ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴν, ὁ ὁποῖος μόλις ἐ-
πρόσβασε νὰ τραυλίσῃ :

— Μὰ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐμένα . . . εἶνε
ἀπὸ τὸν κύριόν μου !

Εἰς τὰ παρασκή-
να οἱ ἠθοποιοὶ, ἐ-
κάθησαν νὰ θαυμά-
ζουν τὸ κανέρι καὶ
νὰ συζητοῦν ποῖος
ἀρα γέ νὰ το ἔ-
στειλε. Ἡ Γρατσι-
έλλα ἐφάξεν εἰς τὰ
ἄνθη καὶ τὰ φύλλα
μήπως εἴρη κανὲν
ἐπισκεπτήριον.

Ἐπισκεπτήριον
δὲν ὑπῆρχεν. Ἄλ-
λά ὄλόγουρα εἰς τὸ
κανέρι, ἐπάνω εἰς
μιαν καρδέλλαν ἀπὸ
ἄσπρο ἀτάλαξι, ἡ-
σαν μὲ χρυσὰ γράμ-
ματα τυπωμένα αἱ
τέσσαρες αὐταὶ λέ-
ξεις : *Τιμὴ πρῶτης ἐργασίας.*

Ὁ ἕνας ἐκύτταξε τὸν ἄλλον μὲ
ἀπορίαν.
— Κάποιος πλοῦσιος θὰ το στέλνῃ.

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

A. Κοκκώης.—A'. Βραβεῖον Μ. Διαγων. Φωτογραφίας.

εἶπεν ἡ Μαργαρώ.
— Καὶ ἄνθρωπος πολὺ λεπτός, ἐπρό-
θεσεν ἡ Γρατσιέλλα, ἀφοῦ δὲν λέγει
τὸ ὄνομά του.
— Ἐγὼ φρονῶ πῶς εἶνε ἄνδρας !
Καὶ ἄνδρας μάλιστα ποῦ γνωρίζει τὸν

κόσμον, εἶπεν ὁ καίμενος ὁ Γέρος, μὲ τὰ
μάτια δακρυσμένα ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύ-
νην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ παράστασις
ἦτο ἀκίμη λαμπρότερα. Ὅταν εἶδαν οἱ
ἄλλοι θεαταί, ὅτι εἶχαν προσφερθῆ τό-
σον ὠρατὰ ἄνθη εἰς τὸν παιδικὸν θίασον,
ἐκάμαν καὶ αὐτοὶ δι' ἡμποροῦσαν διὰ
νὰ ἐκφράσουν τὸν ἐνθουσιασμόν των,
καὶ ἄμα ἔπεσεν ἡ αὐλαία, ἔστειλαν γε-
νικὴν παράκλησιν εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ
μείνουν μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη νὰ παί-
ξουν. Ἦσαν εἰς τὰ παρασκήνια οἱ μι-
κροὶ μας φίλοι, ὅταν ἦλθαν νὰ τοὺς
παρακαλέσουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀκριβῶς, ἡ
Γρατσιέλλα ἔλεγεν εἰς τὸν καλὸν βιβλι-
οπώλην τοὺς φόβους τῆς. Μετ' ὀλίγον,
θὰ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν
Ἀθήλην.

— Ἀδύνατον νὰ μείνωμεν περισσό-
τερον, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα μὲ ἕνα θλι-
βερὸν ἀνωστυναγμόν· ἐτελείεωτε τὸ δρα-
ματολόγιόν μας. Καὶ ποῦ νὰ εὐρωμε
τώρα ἄλλα παιδικὰ ἔργα ; . . . Ἐλάτε
λοιπόν, κύριε Λεμπέκ, εἰς τὰς που εἶσθε
τῶσο σπουδαζόμενος, δὲν μας γράφετε μιαν
κωμωδίαν ;

— Ἀ ! δὲν ἀρκεῖ ἡ σπουδὴ γι' αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα, καλὴ μου μικρούλα,
ἀπήτησεν ὁ βιβλιοπώλης· χρειά-
ζεται καὶ φαντασία, κ' ἐγὼ δὲν
ἔχω ! . . .

— Καί, ἂν εἶχα ἐγὼ ; εἶπε μία
φωνὴ ἀπαλὴ καὶ ἀνδρική συγγρά-
νω, ἡ ἔποια ἠκούσθη ἔξωθεν ἀπὸ
τὰ παρασκήνια . . . Ἄν σας ἔσπε-
ρα ἐγὼ καμμίαν κωμωδίαν γραμ-
μένην εἰδικῶς γιὰ σὰς τοὺς τρεῖς ;

Ἡ Γρατσιέλλα τὰ ἔχασεν ἀπὸ
τὴν ἐκπληξίν τῆς. Δὲν ἤξευρε τί
ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος
κύριος δὲν τῆς ἦτο ἐντελὴς ἄ-
γνωστος. Καὶ αὐτὴ, ἡ μικρὰ ἠθο-
ποιός, εἶχεν ἀναγνώσῃ εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ θεατοῦ ἐκείνου μὲ
πόσῃ συμπάθειαν ἐκάθητο καὶ τὴν
ἤκουεν. Πόσον ἦτο καλὸν τὸ
βλέμμα του, ὅταν νὰ τῆς ἔλεγε :
«Θάρρος ! . . . λαμπρὰ τὰ κατα-
φέρεις !» Καὶ ὁμοῦς ἡ Γρατσιέ-
λλα δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴρῃ λέξεις
διὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ἐκεῖνος ὁ κύριος,
χωρὶς νὰ περιμνήσῃ ἄλλας ἐξηγή-
σεις, — καὶ ἔδειξε μερικὰ χεῖρό-
γραφα χαρτιά. — Τὰ ἔγραφα ἀπόψε γιὰ
σὰς, καὶ ἤθελα σεῖς νὰ πρωτοπαίξετε
αὐτὴν τὴν παιδικὴν κωμωδίαν. Θὰ μου
ἐπιτρέψετε νὰ γίνω ἐγὼ ὁ προγυμνα-
στὴς σας ;
— Ἐλαψαν τὰ μάτια τῆς Γρατσιέλλας,

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 91 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 2 Ἀπριλίου 1905, πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν ταῖς
φυλλαδίοις Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ε. ε.
δημοσιευθειῶν 200 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἑκαστος ἐμπροσθέντως
ἃ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνολοεισόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ το
ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστῳ Ἐνόμιον.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Πέτρος τῆς Πέτρας*, 172 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ὀλυμπιονίκης*, 156 [7Ε]. — *Μαρουσία*, 131 [6Ε]. — (Ὁ Χια-
κὸς Φάρος, μὲ λύσεις 166 [8Ε], τυχὼν Β' Βραβεῖου εἰς τὸν 89ον Διαγωνισμόν, — ὁ *Ἀτυχὴς*
Ὀνειρωπὸλος, μὲ λύσεις 162 [8Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 81ον, — ὁ *Ραφαὴλ Ραφαήλ*, μὲ λύσεις
143 [7Ε], τυχὼν Α' εἰς τὸν 85ον, — ὁ *Θεσσαλομάργης*, μὲ λύσεις 137 [6Ε], τυχὼν Β' εἰς
τὸν 89ον, — καὶ ὁ *Γεώργιος Σ. Παλλῆς*, μὲ λύσεις 133 [6Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 89ον, τίθενται
ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς*, 128 [6Ε]. — *Ὀδῆς*, 118 [5Ε]. — *Παρίστη Ι.*
Εὐαγγελινὸς, 117 [5Ε]. — (Ὁ *Ἑλληνοπαῖς*, μὲ λύσεις 122 [6Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ,
ὡς τυχὼν 78η Γ' Βραβεῖου εἰς τὸν 89ον Διαγωνισμόν.)
ΕΠΑΪΝΟΣ : *Γεώργιος Ι. Ἀγαπώσπου*, 110 [5Ε]. — *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης*, 103 [5Ε].
— *Μέλλων Διαπαινώτης*, 96 [4Ε]. — *Ξεπερμένος Λόρδος*, 93 [4Ε]. — *Ἑσπρὴ Ἐσπρᾶ*,
92 [4Ε]. — *Χάσιος Ζεφρός*, 77 [3Ε]. — *Τριανταφυλλίνα Ἀργολία*, 69 [3Ε]. — *Νοτιεὶς*
Ἥλιος, 59 [2Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Παρήγορος Ἄγγελος*, 57 [2Ε]. — *Ναυτικὰ*, 31 [1Ε]. — *Ἀνδρόνομος*, 30 [1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἔως 15 ἐτῶν.)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀμύμητος Γελοτοπιός*, 174 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Λαμπρὸς Κεθαρωδός*, 166 [8Ε]. — *Κροῖλλη*, 140 [7Ε]. — (Ὁ
Δικέφαλος Ἀστὸς, μὲ λύσεις 171 [8Ε] τυχὼν Β' Βραβεῖου εἰς τὸν 89ον Διαγωνισμόν, — τὸ
Χειμῶναρον, μὲ λύσεις 170 [8Ε] τυχὼν Β' εἰς τὸν 85ον, — ὁ *Ὀπίσκπος Ἀχιλλεύς*, μὲ λύ-
σεις 167 [8Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 89ον, — καὶ τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπιόν*, μὲ λύσεις 147 [7Ε], τυ-
χὼν Β' εἰς τὸν 84ον, τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἡλεκτρικὸς Κώδικας*, 138 [6Ε]. — *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*, 138
[6Ε]. — *Ρεμβαριστός*, 137 [6Ε].
ΕΠΑΪΝΟΣ : *Χορηγὴ Ρουμανία*, 135 [6Ε]. — *Δάσος Φονίκων*, 135 [6Ε]. — *Ἄγκυρα τῆς*
Σωτηρίας, 123 [6Ε]. — *Ὀρχὸν Ἀμάραντον*, 115 [5Ε]. — *Δοῦξ τῆς Καρότου*, 115 [5Ε].
— *Μπάτης τοῦ Σαραντακοῦ*, 113 [5Ε]. — *Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος*, 106 [5Ε]. — *Ἀιδὸς*
τῆς Φλωρεντίας, 100 [5Ε]. — *Περγὸν τῆς Μελίσης*, 100 [5Ε]. — *Ἐρυθροδερμας*, 90 [4Ε].
— *Αιτάνια*, 89 [4Ε]. — *Ἀστὴρ τῆς Θάσου*, 85 [4Ε]. — *Ἀρχιζέλιον*, 81 [4Ε]. — *Φιλό-
χλωρη Λαφνούλα*, 75 [3Ε]. — *Ὀβυός τοῦ Μοναστηρίου*, 70 [3Ε]. — *Φύλημα τοῦ Κύματος*,
69 [3Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ἡγμών τοῦ Φωτός*, 54 [2Ε]. — *Σημαία τοῦ Φωτός*, 49 [2Ε]. —
Κωσκι. Δ. Γαρυφάλου, 45 [2Ε]. — *Χρυσόπτερος Ἄγγελος*, 41 [2Ε]. — *Ὀνειρον Θερινῆς*
Νυκτός, 36 [1Ε]. — *Δευτὴ Νύξ*, 36 [1Ε]. — *Ἑλληρικὸν Γυμνασιόσημον*, 36 [1Ε]. — *Φοῦλι*
τῆς Χίου, 35 [1Ε]. — *Ἄδων Ἥλιος*, 35 [1Ε]. — *Ψάρι τῆς Σηρᾶς*, 35 [1Ε]. — *Αλαλαγιάς*, 35 [1Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀραβικὸς Ἴππος*, 179 [8Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Κινεζικὴ Κοκοίθα*, 173 [8Ε]. — *Ἄγιος Ἀριστιδῆς*, 168 [8Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Σανθὸς Βοσκός*, 164 [8Ε]. — *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*, 105 [5Ε]. —
Ἄσπρ., 91 [4Ε]. — (Ὁ *Ναύαρχος Νέλιων*, μὲ λύσεις 132 [6Ε], τυχὼν Γ' Βραβεῖου εἰς τὸν
89ον Διαγωνισμόν, — τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, μὲ λύσεις 131 [6Ε], τυχὼν Γ' εἰς τὸν 89ον,
— καὶ ὁ *Πορματός Ἐρμῆς*, μὲ λύσεις 97 [4Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 89ον, τίθενται ἐκτὸς Δια-
γωνισμοῦ.)
ΕΠΑΪΝΟΣ : *Πετρονὴ Καρδιά*, 72 [3Ε]. — *Ἀγαπητὸ Ἄγγελον*, 71 [3Ε]. — *Ἐπαῖνος*
τῆς Ἀγγίας, 54 [2Ε]. — *Λωδοναίος*, 50 [2Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Κλέων Β. Παράσχου*, 42 [2Ε]. — *Παῖδι τῆς Καρδίας*, 40 [2Ε]. —
Μικροῦτσιμος, 30 [1Ε]. — *Μικρὸς Δόσκιος*, 27 [1Ε]. — *Ἄννα Σ. Μαλλίδου*, 23 [1Ε].

ΚΕΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΞΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀνεμῆ ἐν τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἔβηξ : *Ἀστὸς τῆς Μα-
κεδονίας*, 14. — *Ἄλφα-Βῆτα*, 14. — *Παρ. Ι. Ἀγαπώσπου*, 8. — *Ἀδελφικὸν*, 18. — *Ἀν-
δρεὶος Ἀνδρέος*, 6. — *Ἀνδὸς τοῦ Σολωμοῦ*, 16. — *Ἀνδοῦσα Νεότης*, 5. — *Ἀπόγονος τοῦ*
Μ. Ἀλεξάνδρου, 15. — *Βασιλεὺς Ἀντωνιάδης*, 27 [1Ε]. — *Ἄμμα τοῦ Ὀρφέως*, 9. — *Ἀβ-
ρα τῆς Νυκτός*, 18. — *Διογένης ὁ Σιναιτικὸς*, 18. — *Δοῦξ τοῦ Ποντικωχωρίου*, 6. — *Ἐρμῆς*
Ἀργεῖφόντης, 14. — *Ζαχαρίας Καβιδουλίος*, 16. — *Ἦνοχος Διάβολος*, 13. — *Θαλάσσιος*
Ἀφρός, 10. — *Κυριακὸς Ἀστὴρ*, 8. — *Ἀμύμη τοῦ Ἥλιου*, 4. — *Λείριον*, 14. — *Νικ. Ἡλ.*
Διακόπουλος, 2. — *Βενετόνα Μανότανος*, 7. — *Ἰωάν. Γ. Μουρατίδου*, 1. — *Γεώργ. Ι. Οἰ-
κονομίδης*, 7. — *Θωμιστοκλῆς Σ. Παπαδόπουλος*, 15. — *Καλὴ Ι. Παπαϊωάννου*, 7. — *Πότυ-
λος*, 11. — *Προμηθεὺς Δεσμότης*, 10. — *Πύργος τοῦ Ἀγγέλου*, 10. — *Ρομαντικὴ Γαλ-
λαραδιώσιμος*, 6. — *Σίφνος*, 4. — *Στρατηγὸς Μπουλλῆς*, 14. — *Συριανὴ Ἀκτὴ*, 18. — *Τα-
πεινὸ Γλασκί*, 16. — *Ταχυπόπος Ἀχιλλεύς*, 2. — *Τεμεσοφόρον Ἀγγερινός*, 5. — *Φω-
στὴρ τῆς Ἀθήνης*, 11. — *Χρυσὴ Πεταλούδα*, 1. — *Χρυσὸς Αἰὼν*, 7.
Σμυλιώτης. — Λύσεις σταλασσι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἢ ἕνευ ὀνόματος καὶ ψευ-
δωνυμοῦ, ἀπεκλείσθησαν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κατ' Α. Λατοῆς]

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1903

— αρχομένου του 28ου έτους —

Η ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ :

Έσωτερικού :		Έξωτερικού :	
Έτησια	δρ. 8.—	Έτησια	φρ. χρ. 10.—
Έξιμήνος	4,50	Έξιμήνος	5,50
Τρίμηνος	2,50	Τρίμηνος	3,—
Τὸ φύλλον	— 20	Τὸ φύλλον	— 20
Φύλ. προηγ. ἐτῶν	— 25	Φύλ. προηγ. ἐτῶν	— 25

186 Ἰδε Ἀλληλογραφίαν φύλλου 43

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

41. — Ὁ Φαίρων, ἀπὸ τῶν Βύλων, μοῦ συνιστᾷ σήμερον ἐν πτωχὸν καὶ φιλοῦσόν παιδίον, τὸ ὁποῖον κησάκι εὐλίκεται κατὴν φύλλον Διαπλάσεως εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φαίρωντος, τὸ διαβάσει τρεῖς-τέσσαρας φορές καὶ δὲν τὸ χορταίνει. Ὁ κἀμὴ λοιπὸν πολὺ καλὴν πρᾶξιν ὁποῖα τὸ ἐγγράφῃ.

Ἡ Ἄφρα [EE] μοῦ ἐστειλε ἑπτὰ δραχμὰς καὶ ἐνέγραφε τὴν ἄπορον κόρην, τὴν συσταθεῖσαν προχθὲς ὑπὸ τῆς Λατανίας (ἀριθ. 40.) Ἐνε εἰς τὴν καλὴν μου Ἄφραν, καὶ τὰς θερμότητας εὐχὰς μου διὰ τὰ γενεθλῖά της.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημοσίευσιν.

Ἡ δημοσίευσίς τῶν Ἀποτελεσμάτων καὶ ἐπίσης τῶν τόπων τῆς Ἀλληλογραφίας, καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος — καὶ ἔλαβα πέρα πολλὰς, — θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές... ἂν ἔχω πάλιν τόπον.

Σὰς συνιστᾷ τὸ νέον μου βιβλίον τὸ «Καρόνος», τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον καὶ θὰ διαρκῆσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Ἦνε χαριτωμένον, ἀστεϊστάτον, ἐξυπνότατον, καὶ ἐπέλω νὰ σαῖ ἀρίστη δὲν καὶ οἱ λαμπροὶ ἐκείνοι «Μικροὶ Ἀκλόουθοι τοῦ Ἀρσακίου.»

Ἀπὸ τῶν σωρῶν τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε αἰεταὶ Εὐσήμεν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἐπιτενοῦς ἀπαντήσεως, ἀναφέρω ἐδῶ ὅσας μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χώρος: Μικρὰ Βιβλίοντα [EE], Ἀργυρὰ Πανσέλιον [E], Π. Χ. (αὐτὸ, λέγει, δὲν σημαίνει πρὸς Χριστοῦ, ἀλλὰ Παιδικὴ Χαρὰ [4E]), Χριστιανὴ Παρθένος [EE], Λευκὸν Ρόδον [EE], Σελήνη-Πόλις [EEE], Σανθὴ Φοῖβη [EE], Μέλλων Διπλωμάτης [5E], Μικρὸς Δόκιμος [EE], Δούκιμα τῶν Σαλώνων [EEE], Ἄρμα τῆς Νίκης [EEE], Ὑπερ Παταῖδος [EEE], Ἐρυθρὸν Προσώπιον [6E].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μαθαίνονδρομιον (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Μετανάστην (Δ. Μ. ὁ ὁποῖος ἐπέμπεε νὰ μοῦ στείλῃ 10 φρ. δι' ἀναπέμψιν τῆς συνδρομῆς του, — ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, — πρὶν ἰδῆ τὴν σχετικὴν εἰδοποίησιν περὶ τῆς αὐτέσεως τῆς συνδρομῆς: δὲν εἶνε περιεργον αὐτό.)

Ἀλλογαὶ Ψευδωνύμων: Πηλοαρχον Γαζάν (** αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.)

Ἀνανεώσις ψευδωνύμων: Κισανόλευκος Σημαία.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ναυσικῆν, Μικρὸν Δόκιμον, Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας, Ὑπερ Πιτσιδὸς καὶ Λαμπρὸν Κιθαροφῶν —

ὁ Ἀμύρτος Γαλιτωποῦς μετὰ τὴν Ἐρεσίαν Ἀρτέμιδα — ὁ Φλοῖος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὴν Ἀίλιον Ἀριστιδίην, Ἀρμ., Ὁραῖαν Ἐλλίδα καὶ Πρωτομαγνὴν — ἡ Νηρηΐς τῶν Ἀργυρῶν μετὰ τὴν Ἀνεμῶνην τοῦ Βουνοῦ, Κυρῖαν Σκαρφαλόστραν, Νουμφαίαν τοῦ Παμῖου, Μικροῦλαν Ἀροακίδα καὶ Μικρὸν Ἀειδίαν — ἡ Μικρὰ Βιολιῖστρια μετὰ τὸ Ἀφροσπεφανομένον Κύμα, Ἐρασίην τῆς Σελήνης καὶ Θεάν τῆς Ἑλλίδος — ἡ Ἀργυρὰ Παρθένος μετὰ τὴν Γόδοιαν τῆς Βενετίας, Ἐρασίην τῆς Σελήνης, Φίλην τὸν Ζῶον καὶ Ναυτοπόδιον τοῦ Μισολογγίου — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὸ Ἀταβύριον Ρόδου — ὁ Οὐκμιονίτης μετὰ τὴν Δούκιμα τῶν Σαλώνων, Ἀγγελῶν τῆς Ἀγάτης, Σιγῆν τοῦ Λάουου, Τριγυρίστραν καὶ Ζηλιάρθραϊαν — ἡ Γίνδοια τῆς Βενετίας μετὰ τὸν Ὑπερφάνον Νέον, Πιτῶν τῆς Αἰγύπτου, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Καρδιόγνώστην — Ἐλεῖρη ἡ Ἀθηναία μετὰ τὸν Βρυχόμενον Λέοντα, Νηρηίαν, Βασιλίαν τῶν Μηκνῶν, Νάξιμον καὶ Ἀραμῖν — ὁ Οὐγος τοῦ Μοναστηρίου μετὰ τὴν Μαρίαν τῶν Μεδίκων, Μαῖρον Ἀεόν, Ὑψιπέτην Ἀετόν, Ἀετόν τῆς Μακεδονίας καὶ Χρυσόπτερον Ὀυραῖον — τὸ Ἀγαθὸν Ἀγγελῶν δι μετὰ τὸ Πα δι τῆς Καρδίας, Ἀγγελῶν τῆς Νίκης, Πόγγον τῆς Πείρας καὶ Πύργον τῆς Ἐλευθερίας — τὸ Δοσβιανὸν Ἄνθος μετὰ τὸν Ἀετόν τῆς Ἐρήμου, Ἀταβύριον Ρόδου, Ἀκακίαν, Πειραϊκὴν Ἀκρον καὶ Νοσαιγιὸν Ἐλληνα — ἡ Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης μετὰ τὸ Δοσβιανὸν Ἄνθος, Γλυκίαν Ἀνάμησον, Ζαππίδα καὶ Κίτρινον Ντόμιον — ὁ Ἐρυθροδεδμοσ μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἴον, Νήσον τῶν Φαιάκων, Οὐχιλάδιον Ψυχῆν, Μικρὸν Δοσβιον καὶ Ἀνεμῶνην τῶν Παρσίων — τὸ Ἄρμα τῆς Νίκης μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαρὰν, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Ἀγκυρὰν τῆς Σωτηρίας καὶ Ἄφραν — ἡ Πειραϊκὴ Ἀκτὴ μετὰ τὸν Λοῦκα τοῦ Μονιτοκοχάρτου, Ἄρμα τῆς Νίκης καὶ Σανθὴν Φοῖβην.

Ἡ Διαπλάσις ἀπλάξεται τοὺς φίλους της: Κυρῖαν Σκαρφαλόστραν [EE] ὁ λογαριασμὸς σου δὲν εἶνε σωστὸς 2,366 εἶνε μόνον αἱ ἐτήσιαι συνδρομηταί, οἱ πληρωσάντες μέχρι 15 Ἰανουαρίου ἢ αἱ οἱ ἐξάμηνοι, οἱ τρίμηνοι, οἱ ἐγγραφεύς μετὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου;) Χίονα τοῦ Τοῦρτε. v ([E], ὅχι, ἡ βῆρμος Νεία δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἄρθρον: ὁ Πήρος ὁ Νικίου) εἶνε βιβλίον ποῦ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ Ἑλληνόγλωσσον, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ τὸ ἔχῃ διαβάσει) Μουσουργῶν (καὶ πρέπει νὰ τὸ καταρῶσεται) Γλωσσολογικὸν, Κόρην τοῦ Στραμῶνος κτλ. κτλ.

Ἐπε ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3. Ὁ κραιβίον θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δοθαί μεχρὶ τῆς 24 Νομβρίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἡμεῖος διὸν νὰ γράψωι τις λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, καθεστῆται ἐν τῷ Ἰαφείῳ μας εἰς φηκίλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 90 φύλλα καὶ τεμάτιον φρ. 1

515. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μοῦ εἶνε ἔζων Ποῦ ἔχῃ εἰς ἄλλους τόπους: Τὸ δευτέρον μου ἄσθη Τερπνὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν τὴν ἐπιμένῃς. Ὁ φίλε, νὰ με λύσης. Εἰς τὴν Μακσδονίαν Τὸ δὲν νὰ ζητήσης.

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κρίνου τοῦ Ἀγγέλου.

516. Αἶνιγμα.

Ἄν εἶσαι, ἴδὲ μοι, καλὸ Μιὰ πόλι ἀμέσως κἀνεῖς. Ἄν ὄμως εἶσαι ἀσθενής... Τὸν κόπο σου τὸν χάνεις. Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἀχελίου.

517. Δημιῶδες Αἶνιγμα.

Ἄσπρος κἀμπος Μαῦρα γῆρα Καὶ χαρὰ στον τὸν ἑσπομάνη Ποῦ τὰ βόσκει — Τί εἶνε; Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Λοῦκου τοῦ Μονιτοκοχάρτου.

- 518. Δικτυοτόν. ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
- ★ ★ ★ ★ ★ = Πρώην Βασίλισσα.
- ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος ἦρας.
- ★ ★ ★ ★ ★ = Κάτοικος χώρας ἑλλην.

519. Κυβόλεξον ἐξ ἀναγραμματισμοῦ. Αἱ ζητούμενα κατωτέρω λέξεις, ἀναγραμματιζόμενα, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Κυβόλεξον: 1, Σπλάγγον. 2, Μέρος τοῦ λόγου. 3, Βίδος ἀμάξης. 4, Νῆσος ἐνδοξος.

520-523. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα θεῶν.

- 1. — Ἐμάθα ὅτι σὺ ζῆυες τὴν ἄμακν.
- 2. — Ὁ Ἄρης δὲν εἶνε ἐκ τῶν ζητουμένων.
- 3. — Κακολογίαν ἀπέφυγε.
- 4. — Θά σου ἔγγραφα ἢ ἡ Θάλασσα ἤρχετο.

524. Φωνηέντο γράμματες Ἀκροστιχίδος. Τῆ παρεμβολῆ ἐνός φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ὁσαυδήποτε φορές ἐπαναλαμβανόμενου, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, — ὡν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, — σχηματῖσε ἐπὶ λέξεις, τῶν ὁποῖων ταρχικὰ νὰ σχηματίζου ἀρχαίαν πόλιν:

αμ - κλμο - ξε - σνο - μρη - μο - χασ.

525. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πόλιν τῆς Παλαιστίνης, τὰ δευτέρα Μούσαν, καὶ τὰ τρίτα ἀπωνυμίαν: 1, Ἄσπερος, 2, Ἄρχαία πόλις, 3, Ἀπόστολος, 4, Πάππας, 5, Θεά.

526. Ἑλληνοσχημαζόμενον. ευνικα - η - ευ - ησεν

527. Κρίφος. εχ - τε - ἐκ - ἐκ - ὦ - ἐκ - τὰδ - ἐκ - τλι

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κ. Α. Γουρῶλλου.

528. Μαγικὴ Βίβλος.

— Ποῖος με φωνάζει σ' αὐτὰ τὰ ἔγρια βουνα;... Ἀκουσα τόνομα μου, ἀλλὰ δὲν βλέπω κανένα...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λέπει 10, διὰ τὸ τοὺς συνδραματῖς μας λέπει 5 μόνον. Ἐξάκιςτος ὅσος 20 λέξεις, ὅλας καὶ λέγειται τῶν 10 πληρόνται ὡς τὰ ἦσαν 20 λέξεις.]

Ἄλλο ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ. — Κοκκινωσκούφης. (E, 128)